

[Wilhelm.]

ker taktiske atomvåben, inkluderer det størrelsesmæssigt også de 10-20 kt's bomber og våben af den størrelse, som smadrede Hiroshima og Nagasaki, at de altså i dagens mønt kaldes taktiske atomvåben?

Den fg. forsvarsminister (Jørgen Peder Hansen):

Vi ved alle, at krig er noget hæsligt, det har vi jo kunnet læse om i årevis, i generationer så at sige, så derfor vil jeg sige, at vi må jo ikke forestille os, at der er noget blidt over en konfliktsituation overhovedet. Det er min opfattelse, at i det øjeblik den vestlige alliance udsættes for et så massivt angreb fra en angriber — så kan man jo selv gøre sig sine forestillinger både her og hisset, men vi har jo to forsvarspagter i Europa, Warszawapagten og NATO-pagten — et angreb, som betyder, at man står i en risiko for ikke at kunne overleve ud fra det, der er vores opfattelse, så er det klart, at disse våben kommer ind i diskussionen, om man skal anvende dem, eller man ikke skal. Men det er jo ikke noget, man skal stå på denne talerstol og tage stilling til i dag.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Første næstformand (Grete Hækkerup):

Vi vender tilbage til den rækkefølge, hvori spørgsmålene er opført, og går nu til spørgsmål nr. 200.

Af *Wilhelm* (VS) til justitsministeren:

„Kan ministeren oplyse, hvad der er for et herværende pengeinstitut, som ved at nægte at indgive anmeldelse vedrørende et millionbedrageri har forhindret retsforfølgning af den eller de implicerede økonomiske bagmænd?“

(Spm. nr. 200).

Skriftlig begrundelse.

I statsadvokat Hervert Grells redegørelse af 2. maj 1975 til folketingets retsudvalg — som var fremkaldt af VS' spørgsmål om den foreslåede bagmandslovgivnings tilstrækkelighed eller utilstrækkelighed over for den faktiske økonomiske kriminalitet — nævnes det omtalte forhold som et eksempel på væ-

sentlige, praktiske problemer for den danske strafforfølgning.

Efter den nylig vedtagne bagmandslovgivning er det stadig ikke muligt at forfølge et sådant forhold. Dels mangler der en generel straffebestemmelse, dels mangler der hjemmel til, at samfundet rejser sagen, selv om den skadelidte af en eller anden grund foretrækker at dække over det kriminelle forhold.

Når pengeinstituttet ikke har ønsket at indgive anmeldelse, skyldes det ifølge statsadvokaten antagelig et ønske om at undgå at skade pengeinstituttets image. Det fremgår i øvrigt af redegørelsen, som også refererer erfaringer fra udlandet, at sådanne tilfælde ikke er sjældne.

Da der ikke er skabt hjemmel for, at samfundet kan rejse sagen, er der således kun én metode til at forhindre, at angiveligt velrenommerede foretagender dækker over økonomisk kriminalitet, nemlig at drage omsorg for, at de derved lider et endnu større prestigetab end ved at indgive anmeldelse og derved erkende, at de har ladet sig bedrage.

Dette er baggrunden for ønsket om offentliggørelse af navnet på det pågældende pengeinstitut.

Wilhelm (VS):

Den såkaldte bagmandslovgivning, man nåede frem til for nogle uger siden her i tinget, var jo en ynkelig udgang på et par års snak om forsøg på at dæmme op mod den økonomiske kriminalitet, og jeg mener, at statsadvokat Grell i sin redegørelse, som vi fremkaldte for et par måneder siden ved at spørge om erfaringerne fra bagmandspolitiet i relation til de forslag, der var stillet om ændring af borgerlig straffelov, gav nogle eksempler på utilstrækkeligheden. Jeg mener, den klart viste, at det, at man ikke ville have en generel straffebestemmelse, og man ikke — og dér var vi jo endnu færre, der ville være med — ville gå ind for en bestemmelse, der gjorde, at man kunne rejse sag, også når det var samfundets interesser og ikke en privat juridisk persons interesser, der var gået for nær, har ført til et stort og gabende hul i hele spørgsmålet om økonomisk kriminalitet.

Nu bliver der i redegørelsen givet et kon-